

Marita G. Schmitz

Ang pang-akit ng "maitim" na kambal

Ang aking twin soul fairytale
- tolong kwento -

Ang pang-akit ng "maitim" na kambal

Ito ay... ilang sandali matapos ang aking ika-19 na kaarawan—pagkatapos makipaghiwalay sa aking unang nobyo, na talagang pinaplano kong lumipat—na lumipat ako sa bahay ng aking mga magulang patungo sa aking unang apartment. Nais kong maging malaya at manirahan malapit sa aking pinagtatrabahuan. Higit sa lahat, tumanggi akong bigyan ang aking mga magulang ng pera para sa aking silid at board. Mula ngayon, kailangan kong gawin iyon.

Ilang linggo bago ako lumipat, sinabi sa akin ng isang kaibigan ang tungkol sa isang uri ng conference call sa aming lungsod—kung saan maraming tao ang maaaring makipag-usap sa isa't isa nang sabay-sabay. Kinailangan kong subukan ito.

Ito ay masaya-lahat ay nag-uusap tungkol sa isa't isa. Pagkatapos ay kailangan kong gumawa ng isang palayaw dahil walang gustong gumamit ng kanilang tunay na pangalan. Karamihan sa mga

tao ay may mga pangalan ng hayop o mga pangalan ng mga tauhan sa pelikula.

Napakasaya, at napag-usapan namin ang tungkol sa pagkikita bilang isang grupo minsan.

Mayroong ilang mga numero ng telepono na maaari mong tawagan-at oo, ang mga tunay na pangkat ay nagsimulang bumuo at nagsimulang magkita-kita. Nag-ayos kami ng meeting place na napagkasunduan ng karamihan, at pagkatapos ay nagkita kami. Ang unang pagpupulong ay medyo maliit - marahil 10-15 mga tao sa magkahalong edad.

Bago ako pumunta sa unang pulong, napansin ko ang isang napaka-friendly na boses na tumatawag sa aking pangalan. Nagkaroon ng agarang koneksyon sa pagpupulong - lahat kami ay nagkakasundo talaga. Ito ay isang masayang pagsasama-sama. Ngayon, bilang karagdagan sa mga pangalan at maraming boses, sa wakas ay makikita na namin ang mga tao. Siyempre, iba ang naisip namin sa ilan sa kanila. Napakasaya noon, at nag-enjoy kaming lahat.

Pagkatapos ay mas madalas kaming nagkita; minsan para mag-ice skating, minsan para lang uminom at makipag-chat – kadalasan sa isang regular na tagpuan (isang bistro/café).

Nandoon - paulit-ulit - ang isang boses na patuloy na tumatawag sa pangalan ko - ngunit ngayon alam ko na kung kanino iyon. At nakisali ako at tinawag din ang pangalan niya.

Talagang nagustuhan namin ang isa't isa. Gaya nga ng sinabi ko, 19 pa lang ako at 25 na siya. Hindi ako sigurado kung ano ang gagawin sa kanya. We were kind of like friends; at kakabreak ko lang sa una kong nobyo, na halos dalawang taon ko nang nakasama. Gaya ng inilarawan ko sa itaas, kakalipat ko lang at gusto kong magsaya sa buhay—magsayaw at makipagkilala sa mga tao. Iniisip ko lahat pero nagsimula agad ng seryosong relasyon. Naging maingat kami sa isa't isa.

Gayunpaman, napansin ko na talagang nadala siya sa aking ugali at gana sa buhay. At naakit ako sa pakikipagsapalaran.

Kaya, paminsan-minsan ay sinusundo namin ang isa't isa sa bahay upang pumunta sa isang lugar ng pagpupulong nang magkasama, o kami ay maghahatid sa isa't isa pauwi.

Sa anumang kadahilanan, hindi siya kumilos.

Medyo kakaiba sa kanya. Minsan, sa isang get-together, inakbayan ko siya... Pero hindi siya tumugon.

Well, sabi ko sa sarili ko, "Oo, magkaibigan lang kami, at okay na ang lahat."

But then feelings surfaced within me—like, maybe I wasn't good enough, I didn't have a great job as him. Naramdaman kong napaka boyish at parang buddy. Baka hindi niya type ng babae—o hindi ladylike enough.

Noon, hindi ko masyadong inisip kung bakit kami naging close. Ngunit ang marinig ang kanyang boses sa telepono ay palaging napaka-magical—sa totoo lang, medyo nakakaakit.

Pumunta ako sa tagpuan dito at doon, kung saan man gusto kong pumunta o sa mga aktibidad na kinagigiliwan ko.

Noon, nagkaroon na rin ako ng kaibigan doon. Madalas akong sumasayaw sa kanya tuwing weekend—minsang sa dance club, minsang sa disco. Sumama din siya minsang.

Naging mas madalas ang mga pagsasama-sama, at mas maraming oras ang ginugol ko sa aking kasintahan.

Minsang kami ay nagda-drive papunta sa kanya o sa bahay ng aking mga magulang tuwing Sabado at Linggo at pumunta sa isang club doon.

Ilang sandali pa ay nagpatuloy ang mga pagsasama-sama, at patuloy kaming nabangga sa isa't isa.

May nagsabi sa kanya na may bago akong boyfriend, at simula noon, nagkataon lang kaming nagkita. Walang pagkakataon na magkaroon ng personal/pribadong pakikipag-usap sa kanya—laging may ibang tao sa paligid.

Tapos nagpunta ako sa ibang meeting place, ibang phone number. And sure enough, nabangga ko siya doon. Nang makita ko siya, ang naisip ko lang ay, "Oh, ikaw na naman!" Medyo na-offend talaga ako dahil hindi niya ako pinapansin. Hindi ko alam na akala niya may bago akong boyfriend. Abala siya sa isang napaka-matalik na pakikipag-usap sa isa pang dalaga.

Well, medyo nagseselos yata ako.

Tapos medyo nagseselos yata ako. Kamakailan ko lang nalaman na napansin niya – simula noong huli naming pagkikita.

Siya at ako - bihira na kaming magkatagpo; medyo matagal na ang lumipas - kahit dalawa o tatlong taon - nang magkasalubong kami nang nagkataon habang namimili sa lunch break namin.

Ito ay kakaiba - kami ay karaniwang gumagawa lamang ng maliit na pag-uusap, na hinahabol kung saan ang lahat ay nagtatrabaho at nakatira.

Pero medyo nauutal yata ako. hindi ko alam. Hindi kapani-paniwalang masaya akong makita siyang muli. Dahil kaunti lang ang lunch break namin at pareho kaming namimili, medyo mabilis kaming naghiwalay – nang hindi nagpapalitan ng mga numero ng telepono. Siya ay nakatira sa ibang bahagi ng bayan noon; at lumipat na ako sa probinsya para makasama ng bagong boyfriend. At ako ay nagtatrabaho sa lungsod sa lahat ng oras.

Kahit papaano, hindi ako pababayaan ng meeting. Paulit-ulit kong iniisip. Nakikita ko tuloy ang mukha niya – nakangiti sa akin. Hindi lang ako nito binitawan – parang magnet. Ano iyon?

Sa palagay ko ay mga isang taon na ang lumipas nang naisip kong gusto ko siyang makita muli, kahit na nasa ibang relasyon pa ako.

Pero kahit papaano ay naakit ako na makita siyang muli. Upang makita kung may higit pa dito. Na-curious ako at naiisip ko pa rin ang nakangiti niyang mukha. Ang saya-saya niya nang makita akong muli. Hmm, gusto ko talagang malaman kung may namamagitan sa amin—kung mayroon bang higit pa sa pagkakaibigan.

Ngunit paano ko ito gagawin? Hindi ko eksaktong masabi sa kasalukuyang boyfriend ko, "Pumunta lang ako para makita ang isang matandang kaibigan..."

Pero sinamantala ko pa rin ang pagkakataon at nagmaneho (45 minutong biyahe) papunta sa kanyang lugar noong isang weekend—nang wala ang boyfriend ko sa bahay.

Pumasok ako sa apartment niya, at pinalibot niya ako. "Magandang apartment," sabi ko. At pagkatapos—kailangan kong malaman—ano ang magiging reaksiyon niya?

Hinalikan ko siya sa labi. Pero sa mga mata niya, takot lang ang nakikita ko. Tinanong nga niya kung gusto kong manatili, ngunit hindi ko mawari ang takot sa kanyang mga mata, at kasabay nito, natatakot ako—na baka nalaman na ako sa bahay, na baka nami-miss na nila ako, at mahihirapan ako kapag lumayo pa ako. At saka, bumalik ang pamilyar na pakiramdam na iyon: maaari ba siyang maging tapat, sapat ba ako para sa kanya, sapat na pambabae, at kaakit-akit? Bumabalik ang parehong pakiramdam na naramdaman ko noon.

Kaya mabilis akong nagpaalam. Bumalik ako sa kotse ko at nagdrive pauwi.

Sinabi ko sa aking sarili, "Hindi, sa palagay ko ay walang anuman doon, at iyon nga."

Nang maglaon, makalipas ang ilang araw o linggo—hindi ko na matandaan ang eksaktong ngayon—sumulat ako sa kanya. Una, isinulat ko ang aking return address dito, pagkatapos ay i-cross out ito. pinadala ko. Iyon lang.

Pagkalipas ng mga dalawang taon, pinakasalan ko ang aking kasintahan noong panahong iyon, ngunit hindi ko talaga siya maalis sa aking isipan. Paulit-ulit kong iniisip at napapanaginipan—ano kaya ang nangyari kung nanatili ako? Well, I guess I'll never know, naisip ko.

Well, pitong taon ko lang kasama ang boyfriend ko noon (kasama na ang kasal). Tapos niloko niya ako. Lumipat ako. Naghiwalay kami.

Tapos sinubukan kong hanapin siya (ang ganda ng boses ko sa phone). Ngunit wala akong kasalukuyang numero ng telepono niya, at hindi

na siya nakatira doon. Pero nakita ko sa phone book ang numero ng telepono ng mga magulang niya.

Napaisip ako saglit, tapos ginawa ko. Tumawag ako sa bahay ng parents niya.

Sinagot ng kanyang ina ang telepono. Nagtanong ako tungkol sa kanya at kung maaari niyang ibigay sa akin ang kanyang numero ng telepono. Pero sabi niya, "Kasama niya ang isang napakaseloso na girlfriend ngayon." At hindi ko dapat subukang kontakin siya. Hindi ko nakuha number niya for that reason.

Hindi ko na matandaan ang eksaktong ngayon, ngunit sa palagay ko iniwan ko ang aking numero ng telepono para makontak niya ako.

Aba, nakakahiya. Gusto ko sanang kausapin siya tungkol sa nangyari noon at kung paano ko siya naiisip. Gusto ko lang malaman kung kamusta na siya at kung nararanasan ba niya ang kagaya ko.

Sa kasamaang palad, hindi nagtagumpay ang paghahanap ko sa kanya.

Ang internet?! - Oo, kung may ganoong bagay noon, baka nahanap ko na siya.

Sa kasamaang palad, hindi ko siya nasagasaan, at hindi ko alam kung saan siya nagtatrabaho ngayon, dahil wala na ang kumpanyang dati niyang pinapasukan.

Kaya ayun! "Well, dapat masaya siya," sabi ko sa sarili ko.

Pagkatapos, makalipas ang mga dalawang taon, nakilala ko ang isang bagong kasintahan. Lumipat kami nang magkasama pagkatapos ng halos isang taon, nagpakasal, at nanatili sa loob ng halos sampung taon.